

РЕШЕНИЕ

№ 6330

гр. София, 24.10.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11
състав,** в публично заседание на 13.10.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **3908** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК във вр. с чл.124 от ЗДСл.

Образувано е по жалба от Д. И. Ц. от [населено място] срещу Заповед №35/30.01.2014г., издадена от Изпълнителния директор на ИА“Рибарство и аквакултури“, с която е прекратено служебното ѝ правоотношение, на основание чл.107, ал.1, т.6 от ЗДСл, поради възстановяване на работа на служител, заемал същата длъжност. Искане в жалбата АССГ да се произнесе относно това, дали служебното ѝ правоотношение е прекратено и в случай, че е прекратено да бъде отменена оспорената заповед като неправилна и незаконосъобразна. Според жалбоподателката не е била уведомена за заповедта, нито същата ѝ е била връчена по какъвто и да било начин. Счита заповедта за незаконосъобразна, с оглед на посоченото правно основание за освобождаването ѝ. Според обстоятелствата, посочени в заповедта заявлението на възстановения от съда служител е постъпило на 27.12.2013г. и същият, ако се е явил да заеме длъжността, следва да бъде назначен именно от тази дата. Органът по назначението е следвало да назначи възстановения служител на 27.12.2013г., а не повече от месец по-късно. Визираното от административния орган основание на чл.107, ал.1, т.6 ЗДСл би било правно обосновано единствено, ако освобождаването на Ц. и възстановяването на служителя са били извършени в законоустановения 14- дневен срок от влизане в сила на съдебното решение. Освен това възстановеният служител Х. е бил уволнен три дни след възстановяването му. С оглед на което заповедта е издадена при явно несъответствие със целта на закона.

В съдебното заседание по делото жалбоподателката, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Претендира направените по делото разноси. Представя писмени бележки.

Ответникът – Изпълнителният директор на ИА „Рибарство и аквакултури“, чрез процесуалния си представител моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна, а заповедта да бъде потвърдена като законосъобразна.

Софийска градска прокуратура не изразява становище.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката Д. И. Ц. е заемала длъжността Главен инспектор РК в отдел „Рибарство и контрол“ – С., в ГД „РК“, с ранг IV младши в Изпълнителната агенция по рибарство и аквакултури. С оспорената Заповед №35/30.01.2014г. е прекратено служебното ѝ правоотношение на основание чл.107, ал.1, т.6 от ЗДСл, считано от 31.01.2014г. – поради възстановяването на работа на служител, заемал същата длъжност. Според мотивите на заповедта със Заявление вх. № 9400-5198/27.12.2013г. Н. Г. Х. е представил влязло в сила Решение №16366/09.12.2013г. на Върховния административен съд на РБългария, по силата на което е възстановен на заеманата от него преди уволнението длъжност: главен инспектор РК, в отдел „РК“ – С. /правоприемник на „РК – С.“/ в Главна дирекция „РК“ и е заявил желание да заеме длъжността. Върху заповедта е направено отбелязване „лицето отказва да получи и подпише оригиналната заповед“ под което са положили подписи Р. К. – гл. експерт в дирекция „ПНОЧР“ и Н. О. И. – гл. експерт в същата дирекция, както и И. В. – ст. Юрисконсулт. Липсва дата на която е направен опит за връчване и е поставено отбелязването. По делото е приложена Декларация от Д. Ц. с дата 04.02.2014г., че е получила служебната си книжка от ИА „РА“. Под декларацията на ръка е записано от главен експерт ПНОЧР Р. К., че служителят е получил заповедта си за освобождаване, заедно със служебната си книжка на 04.02.2014г. разпитана в съдебно заседание св. К. потвърждава, че тя е направила отбелязването на 04.02.2014г., на следващият ден, след като на 03.02.2014г. Ц. е отказала да получи заповедта и са удостоверили отказа, К. е оформила служебната ѝ книжка и я е връчила на 04.02.2014г. Свидетелката И. В. – ст. Юрисконсулт също дава показания, че на 03.02.2014г. Ц. е отказала да получи заповедта за освобождаване, като тя лично е удостоверила отказа. Относно същата дата на връчване на заповедта при отказ 03.02.2014г., свидетелства и началника на отдела Р. М.. Обяснява, е в същия ден е изпратила на проверка в [населено място] служителката Ц., но е получила нареждане от директора на дирекцията Д. и колегата ѝ П. да се върнат. М. е присъствала, когато са искали да връчат заповедта на Д. Ц.. Видно от болничен лист №4855057/17.01.14г. Д. Ц. е била в отпуск по болест от 14.01.2014г. до 01.02.2014г. От приложеното извлечение от Книгата за инструктаж по безопасност и здраве при работа е видно, че на 03.02.2014г. срещу подпис на Д. Ц. е бил проведен инструктаж по мерки за безопасност с лодка, което означава, че е била на работа на този ден.

С вх. № 9400-5198/27.12.2013г. Н. Х. е представил заявление за възстановяване на работа по чл.122, ал.1 от ЗДСл, поради отмяна на заповедта за уволнение. С вх. № 9400-1/02.01.2014г. е представил второ Заявление за възстановяване на работа по чл.122, ал.1 от ЗДСл. Видно от болничен лист №2240585 с поправена дата от

27.12.13г. на 06.01.2014г. Н. Х. е бил в отпуска от 01.01.2014г. до 30.01.2014г. С трето Заявление с вх. № 9400-172/10.01.2014г. Х. във връзка с чл.63, ал.1 от ЗДСл е представил издадения с решение на лекарска комисия болничен лист №2240585/27.12.2013г., с който му е разрешен отпуск за временна неработоспособност за периода от 01.01.2014г. до 31.01.2014г. и моли да бъде назначен на длъжност от 31.01.2014г. Със Заповед №ЧР 36/30.01.2014г. на основание чл.122, ал.1 от ЗДСл, в изпълнение на влязло в сила Решение №16366/09.12.2013г. на ВАС и във връзка с подадено заявление с вх. № 9400-5198/27.12.2013г. е възстановен Н. Г. Х. на длъжността Главен инспектор РК с ранг IV младши в отдел „РК“ – С., в ГД „РК“, считано от 31.01.2014г. Приложена е Заповед №ЧР38/03.02.2014г., с която, считано от 03.02.2014г. на основание чл.107а, ал.1 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на Н. Г. Х. на длъжност Главен инспектор РК, отдел „РК“ – С. в ГД „РК“ срещу обезщетение в размер на петкратния размер на актуализираната основна месечна заплата и подписано предложение с изх. № 9400-609/31.01.2014г.

Според поименното длъжностно разписание на И., в сила от 14.01.2014г., в отдел РК С. длъжността главен инспектор се заема от Д. И. Ц.. Според представеното поименно длъжностно разписание на И., в сила от 04.02.2014г. в отдел „РК“ – С. длъжността на Главен инспектор РК е вакантна.

При така установените факти, Административен съд София – град, I-во АО 11 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване административен акт, а разгледана по същество се явява неоснователна. Срокът за обжалване е спазен, считано от датата на връчването на заповедта при отказ да бъде получена от лицето, който отказ е оформен с отбелязване и подписите на трима служители, но е пропуснато да се посочи датата. Същата безспорно се установява от събраните свидетелски показания. Всички свидетели са категорични, че на 03.02.2014г. сутринта жалбоподателката Ц. е отказала да получи връчената ѝ Заповед, предмет на оспорване в настоящото производство. На 04.02.2014г. заедно със служебната ѝ книжка ѝ е бил предаден и екземпляр от заповедта за освобождаване, поради което всички оплаквания в жалбата, че заповед за прекратяване на служебното правоотношение не ѝ е връчвана са неоснователни.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган в предписаната от закона писмена форма. При постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и същата е в съответствие с целта на закона.

Съгласно чл. 107, ал.1, т.6 от ЗДСл органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато заемащата от служителя длъжност трябва да бъде освободена за възстановяване на незаконно уволнен държавен служител, заемал преди това същата длъжност. При отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда според чл.122, ал.1 от ЗДСл държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение.

Безспорно по делото се установява, че на 09.12.2013г. ВАС с окончателно решение е отменил заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на Н. Х., който е заемал длъжността гл. инспектор РК в отдел „РК“ – С. в И. преди Д. Ц.. Първото му

заявление за възстановяване на работа е от 27.12.2013г. Решението на АССГ за отмяна на заповедта за уволнение на Х. е влязло в сила на 09.12.2013г. (понеделник) и считано от тази дата двуседмичният срок изтича на 27.12.2013г. (петък), тъй като 23.12.2013г. (понеделник) е обявен с Решение на МС за неработен. Следователно заявлението е в срока по чл.122, ал.1 от ЗДСл. Тъй като е бил болен и с решение на ЛКК му е разрешен отпуск по болест от 01.01.2014г. до 30.01.2014г., с ново заявление Х. е помолил да бъде назначен на длъжност на 31.01.2014г., след изтичане на болничните, тъй като очевидно не е бил в състояние да се яви на работа по-рано. Поради това на 30.01.2014г. е издадена заповедта, с която е възстановен на работа, считано от 31.01.2014г. Настоящата инстанция намира, че не е допуснато нарушение на ЗДСл, щом по взаимно съгласие на страните възстановяването на работа не е станало, считано от датата, на която служителят се е явил в съответната администрация – 27.12.2013г., а месец по-късно, считано от 31.01.2014г., тъй като е имало уважителна причина да се приеме молбата на заявителя. По аргумент от чл.122, ал.3 от ЗДСл (Когато възстановен по реда на ал. 1 държавен служител не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, той има право и на обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения.), възстановеният служител има право да бъде възстановен и допуснат до работа, считано от деня на явяването му да заеме предишната си длъжност, но той може да не се възползва от това си право, за което да има различни причини – болест, ангажменти към друг работодател, които не може веднага да прекрати. Задължението да се яви в съответната администрация и да заяви, че желае да бъде възстановен в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение, което Х. е изпълнил на 27.12.2013г. не е обвързано със задължение за него той да започне работа веднага, щом се е явил. Считано от 01.01.2014г., още преди органът по назначаването да реагира на заявлението и да издаде заповед за възстановяване, което се обяснява и със съвпадащите Новогодишни празници, заявителят е изпаднал във временна неработоспособност, което е уважителна причина възстановяването да бъде отложено след отпуска по болест. Така, считано от 31.01.2014г. Х. е възстановен, като считано от същата дата заемалата длъжността му Ц. е освободена със заповед от 30.01.2014г. В този период Ц. също е била в болнични – от 14.01. до 01.02.2014г. и на първия ѝ работен ден след отпуска по болест – 03.02.2014г. е била връчена при отказ заповедта, която оспорва в настоящото производство. Видно от представената служебна книжка на Н. Х. (стр. 156 от делото) той е работил в ДКЕВР считано от 12.03.2012г. до 03.12.2013г., когато е прекратено служебното му правоотношение на основание чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл. Предвид това, неоснователно в писмените бележки на адв. К. се твърди, че Х. е бил в служебно правоотношение с друга държавна агенция до 02.02.2014г. Видно от записаното в служебната книжка (стр.158 от делото) от 03.12.2013г. до 02.02.2014г. Х. е получавал обезщетение по чл.106, ал.2 от ЗДСл, но служебното му правоотношение е прекратено през м.12 .2013г.

Предвид горното, не са допуснати нарушения на административно-производствените правила и са налице предпоставките на материалния закон по чл.107, ал.1, т.6 от ЗДСл за освобождаване на Д. Ц. от заеманата от нея длъжност. Обстоятелството, че на основание чл.107а, ал.1 от ЗДСл на 03.02.2014г., считано от същата дата е прекратено служебното правоотношение на Н. Г. Х. срещу обезщетение, е неотнормено и без значение по отношение законосъобразността на Заповед №35/30.01.2014г. Чл.107а от

ЗДСл съдържа една възможност за органа по назначаването и служителя да уредят отношенията помежду си, от която в случая и двамата по взаимно съгласие са се възползвали, но това не прави оспорената заповед незаконосъобразна. Поради това, жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, I-во АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Д. И. Ц. от [населено място] срещу Заповед №35/30.01.2014г., издадена от Изпълнителния директор на ИА“Рибарство и аквакултури“, с която е прекратено служебното ѝ правоотношение на основание чл.107, ал.1, т.6 от ЗДСл.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховния административен съд на РБългария.

СЪДИЯ: